

BEDRİ USTA

MARDİN FİLOZOFU

USTALIKLA PİŞER HAYAT

DESTEK YAYINLARI: 1500
ANLATI: 9

BEDRİ USTA / USTALIKLA PİŞER HAYAT

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Küskü
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Eylül 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-392-6

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

USTALIKLA
PİŞER
HAYAT

BEDRİ USTA
MARDİN FİLOZOFU

Ateşe Atılan Yalnızca Kebap Değildir

Sıfırdan Bir Hayat

Bir insanın kaderini Allah çizer derler ama o sadece kaderi çizmez, onu değiştirmek isteyene de yardım eder. Ben bundan 43 yıl önce kendime bir kader çizdim.

Bazen sırtımı duvara yaslayıp mekânıma gelenleri seyrediyorum. Bazen de gözümü kapatıp dinliyorum; tabak çatal sesleri, gülüşmeler, konuşmalar, sipariş verenler, hesap isteyenler... Çoğu insan için gürültüden ibaret bu sesler birleşip kulağıma bir orkestranın çaldığı nefis bir senfoni gibi geliyor. Bunu ben yazdım, ben icra ediyorum, bu benim eserim ve yıllarca uğraştım. Bu, elinde hiçbir şey olmayan baldırı çıplak bir çocukken yazmaya başladığım, çıplak ellerimle, tırnaklarım kanayarak devam edip bitirdiğim bir senfoni... Siz de dinlemek ister misiniz?

Bedri Usta'yım ben... Adım Bedri ama herkes bana Bedri Usta der. Kebabın yanındaki közlenmiş biber gibi seviyorum Bedri'nin yanında duran ustalık sıfatını... Ama ustalık sadece kebabı değil hayatı pişirmekte de olsun istedim. Her ateşin üstüne et atanın usta olamadığı gibi iyi kötü bir ömür yaşayan herkes de beceremiyor bu işi... O yüzden olsa gerek, en çok ailemden duyunca seviniyorum bu usta lafını. Kebapçılıkta, hayat arkadaşlığında ve babalıkta usta... Umarım hak ediyordumdur.

Sıfırdan bir hayat yaratmış, zaman zaman hayatını sıfırlamış biriyim ben. Peki kimdir Bedri Usta, kendini iyi tanır mı? İnsan kendini tanımaz derler ama ben kendimi tanıyorum. İnsan kendini herkesten iyi tanır da dile getirmek esasen çok zordur. Cesaret ister yüzleşmek, kendine dürüst davranmak yürek ister. Kendini tanımak istersen en çok kendini acıtacaksın, çuvaldızı en çok kendine batıracaksın. Kaç kişinin buna cesareti vardır ki?

Şöyle bir geçmişe dönüp baktığınızda zamanın sizden neler alıp götürdüğünü, neleri değiştirdiğini, neleri kattığını görürsünüz. Ama bir de değişmeyen bir şeyler vardır. Öz mesela. Ta çocukluğunuzdan itibaren sizi siz yapan şey bu özdür, işte o kolay kolay değişmez. Zayıflıklar, kötü özellikler, sivrilikler elbet törpülenir ama bazı temel parçacıklar ölene dek sizinledir. Şimdi size anlatacaklarım biraz da bununla ilgili.

Mardin'in Midyat ilçesinde doğdum. Doğum kontrolü denen şey bizim oralara pek uğramadığından ya da bizimkilerin bundan haberi olmadığından, çok çocuklu bir ailede büyüdüm, dokuz kardeşin iki numarasıyım. Doğum tarihim bilmiyorum, hatta benimle yeni tanışanlar ortalama insanlardan biraz farklı doğamı görüp burcun ne diye sorduklarında da cevap veremiyorum. Bizde doğum tarihleri zaten hep yanlışır, boyumuza göre tahmini doğum tarihi verirlerdi bize, yıl usulü değil santimetre usulünden yaşımız. Hikâyemi dinlerken bazı tarihler birbirini tutmuyor dersiniz ben de size şunu derim, yıllarca sokaklarda yatan bir adamın size anlatacaklarını aklında tutması bile bir mucize! Hiç okula gitmedim, göndermediler değil ama köyde yapılacak işlerin çokluğundan okula yolum düşmedi. Öğrencilik maceram birinci sınıfı geçmek için öğretmene iki tavuk hediye etmemle son buldu. Hani şimdi "Çocukluğumu yaşayamadım!" diyorlar ya, yoksullukta hayat erken başlar.

Köyde su olmadığı için su almaya eşeklerle köyün genç kızları giderdi. Kız kardeşim epey küçük olduğundan yengemlerle, amcamın kızlarıyla birlikte su almaya ben giderdim. 12 saat yürüdük eşeklerle. İki tenekeyi eşeğin bir yanına, iki tenekeyi diğer yanına asar, ortasına da ben kurulur o uzun yolu tekrar gerisingeri teperdik. yedi yaşındaydım o zamanlar, Sulavi denen köyden su almak için her gün bu şekilde saatlerce yol kat ederdik. Aylarca böyle su taşıdım. Yağmur berekettir derler ama bizim için kavga nedeniydi, köyde kuyusunu doldurmak isteyenler akıntının yönünü kendi kuyusuna yönlendirmek için büyük kavgalar ederdi. Hasbelkader kuyumuzu doldurduğumuzda birkaç gün suyun dinginleşmesini beklerdik, çamurtoprak dibe çökerdi, sonrasında da tülbentlerle kalanı süzer içerdik, o suların kıpkırmızı rengini hâlâ hatırlarım.

Köylü babam, beni yazları birkaç aylığına Adana'ya pamuk toplamaya yollardı. Amcamın kızları yemeğimizi yapar, çamaşlıklarımızı yıkar, biz de kavurucu sıcakta pamuk hasat ederdik. Günlük yevmiyemizi amcam alır, elimizi sürmeden babama gönderirdi. Babam o vakitlerde inşaatta çalışırdı. Sesi güzeldi ama o iş filmlerdeki gibi olmuyor, inşaatlarda çalışıp türkücü olamayanlardandı babam. Para kazanmak için her işi yapardı ama yetmezdi. Fakirlik içindeydik haliyle, okul yüzü görmeden çalışmaya mecbur kaldım. Kardeşlerimin kaderi de aynı yazıldı. Hiçbirimiz okula gitmedik. Okula yazdırılmışken gitmemek ne tuhaf değil mi ama çocuklukta bile bir vicdan var. Hepimiz en çok yoksulluğu biliyorduk ve çocuk yaşta çalışmaya mecburduk. Okumak bir seçenek değildi. Babam kalabalık bir aileye ekmek parası yetiştirmenin derdinde oldu hep ama gücü bizi doyurmaya yetmiyordu. Çalışmak zorundaydık.

Yedi yaşına gelen çocukların önlük giyip okul yoluna çıktığı zamanda ben çalışmak için gurbete çıktım. Bazen, sanırım

dünyanın en genç yaşta gurbete çıkan insanı benim diye düşünürüm. Yedi yaşındayken bu kez Adana'da bir akrabamızın yanına çalışmaya yolladı beni babam, git orada çalış, para kazan dedi. O yaştaki bir çocuk ne iş yapacak ne kazanacak bilinmez ama yolladı. Masadan bir boğaz eksilsin dedi belki de. Gurbete çıkışım böyle oldu, para kazanmak, aileme destek olmak için Mardin'den Adana'ya gittim. Babam gitmeden bir akrabamızın evinde bir de yer ayarladı bana. Yer dediğime de bakmayın, ki-reç duvarlı odanın kenarına atılmış bir döşek işte. Yatak demeye bin şahit ister ama çalışmaktan yorgun bir çocuk bedeni bunu düşünmez, kapar gözünü uyur. Yedi yaşındadır ama çocukluğa dair hiçbir şey yaşamadığından rüya bile göremez.

O yaşta akraba evinde kalıyor, bölük pörçük hatıralar bunlar ama çalıştığım yerden günlük 25 kuruş gibi bir para alıyor, onu da akrabama veriyordum. O da Mardin'e, babama gönderiyordu. Adana'dayım ama İstanbul Kebapevi diye bir yerde çalışıyordum. İnsan yaşamı boyunca işaretleri takip etmeli. O kebapevinin ismiydi belki beni koca şehir İstanbul'a sürükleyip bu yerleri açtıran, bilinmez. Yedi yaşında bir çocuk orada ne iş yapar dersiniz, soğan-sarmısak soyuyorum. Bana bu hayatta en çok neyi yaptığımı sorarsanız yine bunu söylerim. Hayatım boyunca o kadar çok soğan-sarmısak soydum ki her biri için bir tespih tanesi çeksem cennetlik olurum. Bir de olmazsa olmaz, bulaşık yıkıyorum. Başka işler de yapıyorum elbette. Sabahları sipariş toplamak için bir kalem bir de ufak defterle esnafı gezerdim. Eski zamanlarda bırakın cep telefonunu çoğu esnafın dükkânında bağlı telefonu bile yoktu. Yaşıtlarım okul yoluna düştüğü sırada benim günüm böyle başlardı. Mahallenin içindeki esnafı tek tek dolaşır, siparişlerini toplardım. Elime defter kalem aldığıma bakmayın, o da tuhaf bir anı. Düşünsenize, okul okumamış çocuğu usta sipariş toplamaya gönderiyor. Girerdim dükkâna, kendimden emin bir sesle sorardım, "Günaydın Ağabey, ne çorbası istiyorsun?" diye.

Zaten çıkarttığımız 3-5 çeşit çorba var, sabahları çorbacıyız ama akşam ocakbaşına dönüyoruz. Çorbasını seçene defteri kalemi uzatır, “Ağabey, benim okuma yazmam yok, bir zahmet şuraya yazıver...” diye önlerine koyardım. Canı sıkılmış da hınzırlık peşinde koşan kimileri o kâğıda ustama küfürler yazardı ve hiç suçum yokken ustamdan dayak yerdim ama her işte bir kolaylık var, esnafın çoğu Kürt olduğu için onlarla anlaşmakta zorlanmazdım.

Yakınlardaki 10-15 dükkânı dolaştıktan sonra dükkâna döner, inşallah kimse küfür yazmamıştır diye umarak ustaya siparişleri uzatırdım. Sabahın beşinde pişmeye başlamış çorbalar tencerelerden kepçelerle tabaklara taşınır, ben de onları tepsiye dizerdim. Hepsini tek tek dükkânlara dağıtır, sonra yine sarmısağıma-soğanıma geri dönerdim. Çorba dağıtımı bittikten sonra dükkânı derler toparlar, arada boşları alır, bulaşıkları kaldırır, akşamın hazırlıklarını yapardım. Sonra bedenem değil ama ruhen bir rahatlama hali hasıl olur çünkü kebabçılığın en sevdiğim zamanı gelmektedir. Çocukken ve şimdi, bana göre bu bir şölen hazırlığıdır. Kömürler mangala yatırılır, dumanı tütmeğe başlar inceden. O mangal için kömür taşırken, madenci gibi yüzün gözün kömür karası olur ama tıpkı madencininki gibi bu da kömür karası değil, ekmek parasıdır.

O zamanlar ilk ustam saydığım, bana ustalığı öğreten Mehmet İstanbullu, kel, karizmatik bir İstanbul beyefendisiydi. Beyaz tenliydi. Adana’daki en sosyetik kebabçı onunkiydi, rahmetli Hacı Sabancı’ya bile kebab yapmıştır ustam. Üç katlı bir yeri vardı. Hem aşağıda hem de en üst katta ocakbaşı bulunurdu. Beyaz önlüğünü hiç çıkarmazdı, hususi bir misafir geldiğinde üst kattaki ocakbaşını açar orada ağırlardı. Ben de o zaman VIP kebabçı çırağı olur ve gururlanırdım.

Sıradan bir gecede ustam her zamanki gibi önlüğünü beline bağlar ve bir orkestra şefinin kendinden emin sakinliğiyle etin

başına geçerdi. Çırakların hazırladığı maydanozu, soğanı, biberi alır, ince ince kıyardı. Bir yandan da bize direktifler verir, sağdan soldan bir şeyler getirmemizi isterdi. En son eti alırdı Mehmet Usta, tahtanın üzerine yatırdığı etleri zırhla çeker, iyice inceltirdi. Burası biraz film sahnesi gibi olacak ama herkes yorgun argın bir akşam mesaisine hazırlanırken ben gözlerimi Mehmet Usta'dan alamazdım. Elleriyle eti nasıl çektiğini, biberi ne kadar incelttiğini, tuzunu nasıl ayarladığını ve yaptığı her şeyi dikkatle izlerdim. Kebapçılığa dair bu ritüeli o kadar izledim ki Mehmet Usta'yla tamamen özdeşleşmiş ve zihnimde çoktan usta olmuştum ben.

Ustamdan öğrendiğim çok şey var, Mehmet Usta, büyüleyici ritüelinin finalinde hazırladığı karışımı bir leğende toplar, tabloya son fırça darbesini atan büyük bir ressam gibi son dokunuşu yapar, en son hafifçe eliyle karıştırıp bize teslim ederdi. Leğeni alıp ocakbaşına vardığımda mangal köze dönmüş olurdu. Kebabı şişe dizer, ilk müşteri geldiğinde de ateşe atardım. Pişen etin lezzetli kokusu isli dumana karışıp yayılırdı. O dumanı solurken biliyordum ki ömrümün kalanı o dumanın içinde geçecekti. İnsanlar bulutları şekillere benzetir ya, ben de o mangal dumanında ne filmler izler ne şekiller görürdüm. Yaşıtlarım anne babasının elinden tutup sinemaya giderken benim sinemam o mangalın dumanı olurdu. Ben yedi yaşındaydım o ise yetmişindeydi. Bir gün bizim dükkâna yemek için sekiz kişi geldi, ustam biz çok yoğunuz, bizim komşu daha siftah yapmadı, siz oraya gidin diye komşuya yolladı müşterileri. O kadar çok hoşuma gitti ki yaptığı. Adam siftah etsin diye bize gelen müşteriyi almadı, oraya gönderdi, o da siftah yapsın istedi. Şimdi böyle bir şey var mı, ağızındaki lokmayı alıyorlar. Bana ustalığı da insanlığı da öğreten Mehmet İstanbullu'ydu bunu yapan.

İş güç bittiğinde ve karanlık çöktüğünde akraba evine geri döner, vurur kafayı yatarım. Dinlenmek gerek çünkü ertesi gün sabah beşte yine ayakta olmak zorundaydım. Bu düzende yaklaşık iki sene Mehmet Usta'nın yanına çalıştım. Ben Adana'da çalışırken kardeşlerim Mardin'de ailemin yanındaydılar, hepimizin arasında birer yaş var, herkes boy boy... Benden iki yaş büyük olan ağabeyim daha önce gelmişti Adana'ya ve o da bir kebabçıda tutunmaya çalışmıştı. Hep söylediğim bir söz vardır; ağabeyim kebabçı yerine kuyumcuda başlasaydı şimdi hepimiz kuyumcu olurduk. Ağabeyim Adana'ya gelmekle aslında benim de kaderimi değiştirmişti ama kaderimi asıl değiştireceği yere gelmemize daha yıllar vardı.

İstanbul Kebapevi'nde ikinci yılımı doldurunca artık akrabalarımın yanında kalmak istemedim, işin açığı biraz da utanıyordum. Benimle aynı dükkânda çalışan başka bir çırak daha vardı, bir gün ona nerede kaldığını sordum. Hürriyet Mahallesi'nde Haco'nun evinde kalıyoruz dedi. "Allah Allah?" dedim içimden, kimmiş bu Haco? Aklıma şalvarlı, bıyıklı, yaşlı başlı bir adam geldi. Geceliğine ufak bir para verip orada uyuyorlarmış. "Ben de geleyim oraya, artık akraba evinde uyumaktan utanıyorum" dedim. Akrabamın yaptığı gibi bir yer yatağı veriyormuş Haco o kadar. Yatağın iyisini görmediğimizden, tamam dedim.

Akşam oldu, yanında kaldığım akrabama durumu anlatıp müsaade istedim ama haklı olarak babamın bir şey diyeceğinden endişe ettiler. Yedi yaşındaki evladını gurbete salan babamın benim için endişeleneceğini de ummadığımdan, onlara bir şey olmaz deyip sakinleştirdim. Daha o akşamdan toparlandım. Zor olmadı çünkü iki kat kıyafetten başka da bir şeyim yoktu. Bunları anlatırken tuhaf olurum, hayat nasıl da değişiyor diye düşünürüm. Şimdilerde çocuklarım, yedi yaşındaki torunumu yalnız başına parka oynamaya salmazlar ama ben o yaşta

gurbette çalışıyor, kendi kendime kararlar alıyor, akraba evinden de çıkıp, bekâr odasına gidiyorum. Eğer başka çaren yoksa hayat seni çok hızlı büyütüyor.

Mesai bittikten sonra takıldım arkadaşımın peşine, Hürriyet Mahallesi'ne gittik birlikte. Evin kapısında bizi şişman, şalvarlı bir abla karşıladı, meğer Haco oymuş. Beni ufak tefek görmüş olacak ki küçümser bir bakışla “Sen de mi düştün buraya?” dedi. Çocuğum ama aklım çalışıyor tabii, “Ben de burada yatacağım abla” dedim gülümseyerek. “Şunun parasını alın” diyerek beni odaya yolladı. Bir odada on kişi uyuyorduk. Bir oda dolu su insan ama kimse kimseyi tanımıyor, herkes gurbetçi. Bir yer döşeği bir de battaniye var ama yastık yok. Yastığını sen kendin yapıyorsun. Ayakkabılarını ya ceketine ya da pantolonuna sarıyorsun işte oldu sana yastık. Sabah da suratında çıkan ayakkabı tabanının iziyle doğru kebabçıya!

Kimse birbirini tanımıyor dedim ama ayakkabıdan yastığa baş koyup uyunan geceler çoğaldıkça tanışmalar başlıyor. Bir damın altında uyuyan, geçim derdinde on insan, hepsinin hikâyeleri birbirine benzer de rüyaları benzemez mi? Kimisi karısından çocuğundan ayrı, kimisi daha gençliğinin baharında. Ama kimse ne yaptığının farkında değil, günler geceler böyle akıp gidiyor. Gündüzleri çalışıp, geceleri bitik bir vaziyette uyuyoruz sadece. Uykudan önce muhabbetlerimiz de haliyle sınırlı. Ne iş yapıyorsun, kaç para yevmiye alıyorsun? Sadece bunlar merak ediliyor, konuşuluyor. Tek derdimiz ertesi güne uyanabilmek ve işe gidebilmek, yani sadece yarın var, daha ötesini düşünmek kimsenin aklına gelmiyor.

O odadakilerin içinde en küçüğü herhalde bendim. Ama benden büyükler de öyle koca adamlar değildi, 11-12 yaşındaydılar. Haco'nun evinde ne mutfak ne de başka bir şey, sadece yatacak yerimiz vardı. Üstümü başımı yıkayabileceğim tek yer tuvaletti.

Banyomu da orada yapardım. Yemekten, bulaşıktan leş gibi olunca soyunur girerdim tuvalete, suyun çıkardığı kadarıyla kıyafetlerimi yıkar, üstüne de bir tas su dökünür çıkardım, sabun bulunmazdı. Akşamdan astığım çamaşırları sabaha tahta gibi bulurdum, giyer geri işe giderdim. Öyle sık sık yeni kıyafet de alamazdım, zaten kazandığım üç kuruşun tamamına yakını babama giderdi.

Haco'nun evinde bir buçuk seneye yakın kaldım ve bir gün annemler çıkageldiler. Ben Haco'nun evinde kalırken, annemle babam Mardin'de yapacak bir şey kalmayınca Adana'ya göç etmeye karar vermişler, kiralık bir ev tutup beni de aile evine çağdırdılar. Babamların yanına geçince yeni hayat düzeni beni çok mutlu etti tabii. Bekâr evinden değil aile evinden işe gitmenin keyfini sürüyordum. Ama babam yine tepeme dikilip benden para istemeye başlamaz mı!

Anne yemeği, sıcak yatak, tertemiz kıyafetler ilk başta tatlı gelmişti ama babam yine karşıma dikilince Atatürk Parkı'nı mesken tuttum. Kendime kıyafet aldığımda, bisikletimi tamir ettirdiğimde, yazlık sinemaya gittiğimde eve uğramazdım, yatacağım yerin park olduğunu bilirdim, parka gider mışıl mışıl uyurdum, bunu da göze alarak harcardım yevmiyemi. Para yoksa yatak da yok.

Adana zaten küçücük yer, herkes birbirini tanırdı. Dükkâna kebab yemeye gelenler yediklerini beğendiklerinde usta kim diye sorarlardı. O zamanki ustam beni gösterir "İşte usta bu" derdi, benim parkta uyduğumu bilenler "Yahu sokakta yatan adamdan usta mı olur?" diye veryansın ettiklerinde "Adamın parkta yamasıyla sanatkârlığının ne alakası var?" diye terslerdi o zamanki ustam, benim arkamda durur, işime, ustalığıma laf ettirmezdi.

Annemin yanındaki saltanatım üç ay ya sürdü ya sürmedi, rahat yatak, ağalık paşalık yakışır mı zaten Bedri'ye? Bize bankalar, kaldırım taşları göründü.

Hacı'nun evinde tanıştığım bir arkadaşım laf arasında karnıma girdi, İstanbul'a kaçalım dedi. Aklıma o yaşlarda tutkuyula izlediğim Yılmaz Güney filmleri geldi, büyükşehir, insanlar, bambaşka bir dünya serildi gözümün önüne. Ha Adana ha İstanbul, gurbet aynı gurbetti. Atatürk Parkı'nda yatacağıma İstanbul'a giderim daha iyi diye düşündüm. Fazla uzatmadım, tamam dedim, elimde bir otobüs bileti, aklımda İstanbul düşecekleri yollara. Hem İstanbul'un taşı toprağı da altın diyorlardı ya elbet önüme başka fırsatlar çıkacaktı.

Bulaşıkçılık yaptığım yerden ayrıldım, ayrıldım ayrılmasına da cebimde doğru düzgün param yok. Üstelik karnımı bile doyuramayacağım, kaldı ki İstanbul bileti alıp yollara düşeceğiz bir de... Aklıma simit satmak geldi. Yağ Camii'nin yakınındaki bir simit fırınına gittim. Yolda kendimce bir plan yaptım. Kimliğimi rehin bırakarak bana biraz simit vermelerini, sattıktan sonra parasını getirmeyi teklif edecektim. İçeri girip dükkânın sahibinin nerede olduğunu sordum. Ufak tefek cüsseme bakıp ne istediğimi sordular. Aklımdakini deyiverdim. İnançlı duruşumdan etkilenmiş olacaklar "Verin simitleri satar bu" dediler. 20 tane simit verdiler, tanesi 10 kuruştur simitlerin, bana 30 kuruştan satmamı önerdiler. Simitleri aldığım gibi meydanın kalabalık yerine kuruldum, iki simidi kendim yedim, iki gündür açtım. Her günün açlığına bir simit. Kalanlar için de bağırılmaya başladım: "Haydi sıcak simit!" Sesim gittikçe gürleşti, sanırım karnımı doyurduğum için kendime güvenim de iyice yerine gelmişti. O gün fırına git gel yaparak tam 100 tane simit sattım. Hem karnım doymuştu hem de otobüs biletimin parasını çıkarmıştım.

Bilet parası cebimde, hayallerim kalbimde yola koyulmak için hazırdım. İstanbul'un sadece fırsatları cezpt etmiyordu beni, daha özgür ve rahat yaşayabileceğim bir şehirdi de aynı

zamanda benim için. Neden dersenez, doğunun karı kışı değil siyaseti de zorludur. 80'ler doğuda çok sert geçti. Arama yapan polisler kimliğimde Mardin'i görünce alıp karakola götürürlerdi beni. O zamanlar şimdiki gibi bilgisayar, internet de yok, üç gün GBT beklemek zorundaydınız. Sadece kimliğimde Mardin yazdığı için üç gün duvara bakarak bekliyordum. Babam da gidip kütüğümüzü Adana olarak değiştirdi. Kürtçe konuştuğum için dayak yediğim de çok oldu. Polis nedensiz yere beni döveren Kürtçe konuşuyordum, Kürtçe konuşuyorum diye yine dövüyordu, oysa başka bir dil bilmiyorum ki ne konuşabilirdim? Adanada beni gören polisler yine mi siz geldiniz diyordu artık, abonesi olmuştuk karakolun, her gün toplayıp götürüyorlardı ben ve birkaç Mardinli arkadaşımı daha. O zamanlar bütün Kürtler teröristtir algısı vardı. Sabah sekizde bulaşık yıkamaya gidip gece on ikide eve dönen çocuklardan terörist mi olur? Bazen dolmuşa binmeye utanırdık, üstümüz başımız bulaşık, yemek kokardı, onca yolu yürüye yürüye giderdik. Dolmuşa binince değişik bakarlardı bize. Sırf bu eziyetten kurtulup sabahları işe gidebileyim diye değiştirmiştım kütüğümü. Üç günlük yevmiyem gidiyordu boşu boşuna şüpheli şahıs olduğum için. Kısacası her türlü eziyetten kurtulmak demektir İstanbul. Peki, sahiden de kurtuluş mu olacaktı benim için?